

## Arrest

nr. 68 325 van 13 oktober 2011  
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X  
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 20 juli 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DE MEERSSMAN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

T.A.(...)

*"A. Feitenrelaas*

*U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense afkomst, geboren op 23 april 1980 te Grozny. U woonde samen met uw echtgenote T. S.(...) (O.V.x) en uw 3 minderjarige kinderen in Grozny.*

*Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van volgende redenen. Op 9 december 2010 ging u naar het dorp Hadzji Aul in het Vedjenskoye district in Tsjetsjenië. Op de terugweg naar huis vroegen 2 u onbekende mannen of u hen een lift kon geven tot Shali. U ging akkoord. U werd gestopt aan een controlepost, waar u zich diende te registreren. U verliet de wagen. Tijdens de registratie begon een schietpartij. U ging op de grond liggen. Toen u na 20 minuten, toen de schietpartij was beëindigd, wilde opstaan, kreeg u een slag op uw achterhoofd, waarna u het bewustzijn verloor. Toen u bij bewustzijn kwam, zat u vastgebonden in een verlaten ruimte. Er werden u door federale militairen vragen gesteld over de 2 mannen die bij u in de wagen zaten. U hebt hen alles uitgelegd door te zeggen dat u deze mensen enkel tijdens uw weg oppikte. Ze geloofden u niet. U werd ernstig geslagen en mishandeld, ook door middel van elektroshocks. Na enige tijd mishandeld te zijn geweest ging u akkoord om voor hen te werken. U diende hiervoor een document te ondertekenen. Op 21 december 2010 werd u vrijgelaten in de buurt van uw huis. U ging naar huis en klopte aan de deur. Uw moeder opende de deur. Uw oom kwam langs en u legde hem de situatie uit. Hij zei dat jullie onmiddellijk moesten vertrekken. U en uw gezin verlieten Grozny op 21 december 2010. Uw oom bracht u met een taxi naar een kennis in Pjatigorsk. U verbleef meer dan 1 maand in Pjatigorsk. U en uw gezin verlieten de Russische Federatie uiteindelijk op 29 januari 2011. Jullie reisden, met jullie Russische binnenlandse paspoorten, met een minibus naar België, dat jullie op 2 februari 2011 bereikten. U en uw echtgenote T. S.(...) (O.V.6.762.104) dienden op 3 februari 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.*

*Ter staving van uw asielaanvraag legde u de Belgische asielinstanties uw rijbewijs, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen M.(...), I.(...) en K.(...), een medisch attest van UMC Sint-Pieter inzake uw dochter K.(...), Russische medische documenten inzake uw dochter Iman en een medisch attest inzake uw echtgenote T. S.(...) voor.*

#### **B. Motivering**

*De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.*

*Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de louter Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.*

*Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.*

*Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met federale militairen, die u ervan verdachten banden te hebben met de rebellen en wilden dat u als informant voor hen zou gaan werken.*

*Eerst en vooral dient er te worden vastgesteld dat u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs kon voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U slaagde er niet in enig document voor te leggen waaruit zou blijken dat de schietpartij aan de controlepost, daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Tijdens uw gehoor verklaarde u dat u geen enkele poging hebt ondernomen om hierover informatie op te zoeken (CGVS p.17). Ook met betrekking tot uw vasthouding en mishandeling kon u het Commissariaat-generaal geen enkel tastbaar bewijs voorleggen (CGVS p. 9; CGVS T. S.(...), p.8). Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoeker worden verwacht dat hij, desnoods achteraf, al het nodige zou doen om bewijzen aan te brengen ter staving van zijn asielrelaas. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang.*

*Er dient voorts te worden vastgesteld dat u slechts weinig concrete informatie kon verschaffen omtrent essentiële onderdelen van uw asielrelaas. Zo wist u in eerste instantie niet wie de 2 mannen waren die u een lift gaf (CGVS p.15). Uit uw verklaringen blijkt dat u achteraf niet geprobeerd heeft om hun namen te achterhalen, gezien u geen tijd daarvoor kreeg (CGVS p.16). Deze verklaring is echter niet afdoende, gezien uit uw verklaringen blijkt dat u na uw vertrek uit Grozny, nog meer dan één maand, namelijk tot 29 januari 2011, in Pjatigorsk hebt verbleven (CGVS p. 10, p.21; CGVS T. S.(...), p.9). Voorts weet u niet concreet wat er na de schietpartij met deze onbekende mannen is gebeurd (CGVS p.17, p.18). Hierbij hebt u nagelaten om enige informatie op te zoeken over eventuele gevolgen van de schietpartij (CGVS p.17). Deze vaststellingen doen afbreuk aan de door u verklaarde vrees. Er kan immers redelijkerwijze van een asielzoeker worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren in verband met essentiële aspecten van zijn asielrelaas. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.*

*Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat u uw actuele vrees niet aannemelijk kunt maken. Zo heeft u sinds uw vertrek uit de Russische Federatie niet meer geïnformeerd naar de huidige stand van zaken (CGVS p. 24; CGVS T.S.(...), p.18), hoewel uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat zij nog contact heeft met haar moeder die in Grozny verblijft en dat u via uw schoonfamilie nog informatie krijgt omtrent uw moeder (CGVS p.3, p.4). Tevens kan hierbij worden opgemerkt dat u noch uw vrouw weten of u vandaag de dag officieel gezocht wordt door uw autoriteiten (CGVS p.23; CGVS T.S.(...), p.17). Voorts verklaarde u dat u vandaag de dag niet officieel verdacht of beschuldigd wordt (CGVS p.23-24). Het is hierbij evenwel opmerkelijk dat uw echtgenote tijdens haar gehoor melding maakte van het feit dat uw burens na uw vertrek uit de Russische Federatie werden bevraagd over uw vertrek naar België en dat u hiervan op geen enkel moment tijdens uw gehoor melding maakte (CGVS T.S.(...), p.15). Gezien bovenstaande vaststellingen kunt u evenmin aannemelijk maken dat u vandaag de dag nog gevisieerd zou worden door uw autoriteiten.*

*Volledigheidshalve kan hieraan worden toegevoegd dat er, gezien bovenstaande vaststellingen, evenmin geloof kan worden gehecht aan de door u verklaarde vrees voor de strijders in Tsjetsjenië (CGVS p. 23).*

*Verder moet worden vastgesteld dat u noch uw vrouw de Belgische asielinstanties uw Russisch binnenlands paspoort kon voorleggen. Nu verklaarde u weliswaar dat u uw paspoort vergeten bent bij de chauffeur die u naar België bracht, hetgeen als uitleg niet kan overtuigen (CGVS p.8; CGVS T.S.(...), p.7). Door het niet voorleggen van uw Russisch binnenlands paspoort, hét identiteitsdocument bij uitstek van de Russische staatsburger, ontstaat het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een woonstregistratie elders in de Russische Federatie (uit uw verklaringen blijkt dat u meer dan een maand in Pjatigorsk verbleef alvorens naar België door te reizen) of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden.*

*Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat u uw reisroute niet aannemelijk kunt maken. Uit uw verklaringen blijkt dat u de Russische Federatie, zonder problemen, hebt verlaten op 29 januari 2011. U verklaarde dat u, samen met uw gezin, over land vluchtte van Pjatigorsk naar België, maar u noch uw vrouw kan verdere details geven over de landen en/of steden via dewelke u hebt gereisd (CGVS p.11; CGVS T.S.(...), p. 9). U en uw echtgenote verklaarden daarenboven dat u enkel reisde met uw Russisch binnenlands paspoort en de geboorteaktes van uw kinderen (CGVS p. 8, p.11; CGVS T.S.(...), p. 7, p.9-10). U noch uw vrouw hebben weet of de chauffeurs in het bezit waren van enige (valse) reisdocumenten voor u en uw gezin (CGVS p.8; CGVS T.S.(...), p.8). Voorts verklaarden u en uw vrouw dat u niet persoonlijk werd gecontroleerd aan de grenzen (CGVS p.11; CGVS T.S.(...), p.10). U en uw echtgenote verklaarden verder dat u geen afspraken had gemaakt en dat u niet werd gezegd wat er diende te gebeuren in geval van controle, enkel dat jullie moesten stil zitten (CGVS p.11; CGVS T.S.(...), p.10). Dat u zo weinig weet over de reismodaliteiten en de hiervoor gebruikte documenten, blijkt niet geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op een strikt individuele wijze. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort (valse) documenten dat wordt gebruikt om te tonen in geval van*

controle. Bijgevolg kan geen geloof gehecht worden aan de door u verklaarde clandestiene inreis in de Schengenzone.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, uw reisdocument waarvan u en uw vrouw verklaarden er nooit één gehad te hebben (CGVS p. 8; CGVS T. S.(...), p.7), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot de door u en uw vrouw aangehaalde medische problemen van uw vrouw en uw dochters I.(...) en K.(...) (hartproblemen en hoge schedelbloeddruk) (CGVS p. 24; CGVS T.S.(...), p.13; zie document 6, 7 en 8 in groene map) dient te worden opgemerkt dat deze door mij niet worden betwist in deze beslissing. Hierbij dient te worden opgemerkt dat u zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten, met name uw rijbewijs, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw 3 kinderen, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Al deze documenten bevatten louter persoonsgegevens en gegevens betreffende uw huwelijk, die in deze beslissing niet worden betwist.

Volledigheidshalve dient hieraan toegevoegd te worden dat ik ook voor uw echtgenote T.S.(...) (O.V.6.762.104), een weigeringsbeslissing nam voor wat betreft het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van art. 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze actie dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

T.S.(...)

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense afkomst, geboren op 19 januari 1982 te Urus-Martan, republiek Tsjetsjenië. U woonde samen met uw echtgenoot T.A.(...) (O.V.6.762.104) en uw 3 minderjarige kinderen in Grozny.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van volgende redenen. Op 9 december 2010 ging uw partner naar een bedevaartsoord in het Vedjenski district om te bidden voor uw 2 zieke kinderen. Op de weg terug naar huis heeft hij 2 lifters opgepikt. Aan een controlepost, waar uw

man zich diende te registreren, vond een schietpartij plaats. Hierdoor kreeg hij problemen. Uw echtgenoot werd vastgehouden. Hij moest documenten ondertekenen waarin hij verklaart te zullen samenwerken met de autoriteiten. Op 21 december 's morgens werd uw echtgenoot vrijgelaten. Hierop kwam de oom van uw man naar uw woning. Hij zei dat jullie het land moesten verlaten. U en uw gezin verlieten Grozny op 21 december 2010. De oom van uw man bracht u met een taxi naar een kennis in Pjatigorsk. U verbleef meer dan 1 maand in Pjatigorsk. U en uw gezin verlieten de Russische Federatie uiteindelijk op 29 januari 2011. Jullie reisden, met jullie Russische binnenlandse paspoorten, met een minibus naar België, dat jullie op 2 februari 2011 bereikten. U en uw echtgenoot T.A.(...) (O.V.6.762.104) dienden op 3 februari 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de Belgische asielinstanties uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen M.(...), I.(...) en K.(...) voor.

#### *B. Motivering*

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde vluchtmotieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot T.A.(...) (O.V.6.762.104) en dat u persoonlijk geen problemen kende in de Russische Federatie (CGVS p.12 en vragenlijst DVZ voor het CGVS, vraag 3.5). In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen, dient verwezen te worden naar zijn beslissing die als volgt luidt:

“(…)”

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten, met name uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw 3 kinderen, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Al deze documenten bevatten louter persoonsgegevens en gegevens betreffende uw huwelijk, die in deze beslissing niet worden betwist.

#### *C. Conclusie*

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

### *2. Over de gegrondheid van het beroep*

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op een schending van het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Verzoekers wordt verweten dat zij geen enkel begin van bewijs voorleggen. Verzoekers stellen dat zij bewust geen oproep hebben gedaan aan hun vrienden en familie om materiële bewijzen te bekomen omdat zij vrezen dat hun familie en vrienden daardoor in de problemen zouden komen, aangezien het opvragen van documenten wordt doorgegeven aan de autoriteiten.

Verzoekers stellen dat er over de schietpartij waar verzoeker getuige van is geweest, niets in de media verschenen is omdat er vermoedelijk geen dode slachtoffers zijn gevallen en het dus als “niet ernstig genoeg” beschouwd moet worden.

Verzoekers menen dat hieruit duidelijk blijkt dat zij dus in de onmogelijkheid verkeren om bewijzen voor te leggen. Verzoekers benadrukken dat het niet noodzakelijk is materiële bewijzen voor te leggen indien de kandidaat-vluchtelingen coherente en geloofwaardige verklaringen afleggen, en verzoekers zijn van mening dat dit in hun geval zeker zo is. Dit blijkt volgens verzoekers ook uit de bestreden beslissing waar die stelt:

*“(…)Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing en hebben een gericht karakter.(…)”*

Aangezien de verklaringen van verzoekers overeenstemmen met algemeen gekende praktijken in Tsjetsjenië, zijn verzoekers van mening dat dit aantoonde dat hun verklaringen geloofwaardig zijn. Zij zijn van mening dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) geen enkel gegrond argument geeft waarom het niet mogelijk zou zijn dat verzoeker het slachtoffer is geworden van dergelijke praktijken.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Het louter stellen dat verzoekers geen beroep doen op familie en vrienden voor het bekomen van materiële bewijzen, uit vrees om hun ook problemen te bezorgen volstaat niet om verzoekers te ontslaan van hun bewijslast. Van asielzoekers die stellen te vrezen voor hun leven bij terugkeer naar hun land van herkomst kan immers verwacht worden dat zij hun volledige medewerking verlenen aan de instanties belast met hun zaak. In het geval van verzoekers stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat zij geen enkele poging doen om bewijzen te bekomen die hun relaas ondersteunen.

Verder is het zo dat verzoekers stelling dat het incident van 9 december 2010 waar verzoekers problemen begonnen niet in de media zou gekomen zijn omdat er vermoedelijk geen dodelijke

slachtoffers gevallen zijn, louter speculatie is, aangezien verzoeker verklaard heeft dat hij geen idee heeft wat er met de twee onbekende lifters gebeurd is, en dat verzoeker op de grond lag tot hij bewusteloos werd geslagen.

Verzoeker benadrukt dat hij echt geen idee heeft wie de twee lifters waren die hij meegenomen heeft en dat het nadien te gevaarlijk was om hun identiteit te achterhalen. Verzoeker dacht na zijn vrijlating in de eerste plaats aan de veiligheid van zijn familie en niet aan de identiteit van deze onbekenden. Verzoeker stelt verder dat er enkel meer problemen ontstaan zouden zijn indien hij naar de identiteit van deze personen zou hebben gezocht, aangezien verzoeker langs de ene kant de federale autoriteiten vreest omdat hij na zijn vrijlating meteen gevlucht is terwijl hij had toegegeven om met hen mee te werken. Langs de andere kant vreest verzoeker de twee onbekende personen omdat zij er zeker vanuit gaan dat verzoeker hun verraden heeft.

Verzoekers stellen verder dat vrees hoofdzakelijk een subjectief begrip is en dat de reacties op een incident zoals datgene wat verzoeker meemaakte zeer uiteenlopend kunnen zijn. Het is dan ook niet mogelijk om een objectief oordeel te vellen over deze reactie.

De Raad is van mening dat waar verzoeker poneert dat er meer problemen zouden ontstaan als hij zou proberen te weten te komen wie de lifters waren, en dat deze lifters er zeker vanuit zouden gaan dat verzoeker hun verraden zou hebben, het hier weer louter speculatie betreft. Ten eerste weet verzoeker niet of deze lifters nog leven, ze zouden kunnen omgekomen zijn in het vuurgevecht. Verder is het zo dat verzoeker hun namen toch niet zou weten, dus verzoeker had hun helemaal niet kunnen verraden. Tenzij deze lifters hun naam wel aan verzoeker zouden verteld hebben, maar hij ze achterhoudt of vergeten is, wat verzoeker nergens in zijn verklaringen stelt.

Met betrekking tot verzoekers subjectieve reactie meent de Raad dat het inderdaad zo is dat mensen uiteenlopend reageren op bepaalde situaties, maar dit neemt niet weg dat verzoeker na zijn initiële reactie om zijn gezin in veiligheid te brengen, geen enkele poging heeft gedaan om meer te weten te komen over de situatie waarin hij en zijn gezin zich bevonden. Dit wijst volgens de commissaris-generaal op een gebrek aan interesse. De Raad schaaft zich achter dit motief.

Verzoekers wordt verweten dat zij niet op de hoogte zijn van hun situatie en dat zij hun actuele vrees niet aannemelijk maken. Verzoekers wijzen erop dat verzoekster geen telefonisch contact heeft gehad met haar moeder, zij heeft wel contact gehad met haar zus die in Charleroi woont en deze zou de familieleden gecontacteerd hebben. Verzoekers hebben dus geen rechtstreeks contact met hun familieleden in hun land van herkomst.

De Raad merkt op dat het administratief dossier deze stelling tegenspreekt. Verzoekster stelt in haar gehoorverslag dat ze nog steeds contact heeft met haar moeder, en dat het laatste contact misschien een maand geleden was (gehoor Commissariaat-generaal T.S.(...) p. 4). Ook op dezelfde pagina stelt verzoekster dat verzoeker eenmaal heeft gebeld met zijn moeder. Verzoekers kunnen dus niet stellen dat ze helemaal geen rechtstreeks contact hebben met mensen uit hun land van herkomst. Ze hebben dus in principe wel de mogelijkheid om meer te weten te komen over hun situatie in hun land van herkomst en dus of zij actueel nog een gegronde vrees voor vervolging zouden moeten hebben. Zoals reeds hoger vermeld is, is het louter stellen dat verzoekers uit vrees geen beroep willen doen op familie en vrienden voor het bekomen van materiële bewijzen niet voldoende om hun van hun bewijslast te ontslaan.

Waar aan verzoekers verweten wordt dat verzoekster tijdens haar gehoor vermeldt dat hun bureaus ondervraagd zijn in verband met verzoekers, terwijl verzoeker hier in zijn gehoor helemaal niets over zegt, merkt verzoeker op dat die vraag hem nooit gesteld werd. Verzoeker stelt verder dat hem bij de aanvang van het gehoor duidelijk werd gesteld dat hij alleen op de vragen moest antwoorden. Aangezien hem niets gevraagd is hierover heeft verzoeker er ook niet spontaan melding van gemaakt. Dit kan hem dan ook niet verweten worden.

Verweerder benadrukt hier dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Verweerder verwijst verder naar het verslag van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) en ontkent dat er aan

verzoeker is gezegd dat hij alleen op de vragen dient te antwoorden. De Raad schaaft zich achter dit motief.

Het is verder zo dat dit op het Commissariaat-generaal de vraag is gesteld: *“Wordt u vandaag officieel gezocht?”*. Verzoeker antwoordt hierop dat hij niet weet wat er aan de hand is. Dit lijkt wel een perfecte vraag om te melden dat uw burens ondervraagd zijn in verband met uw verdwijning, en dat u dus nog gezocht zou worden na het verlaten van de Russische Federatie (hierna: RF).

Er komen verder nog tegenstrijdigheden naar voren uit de asielrelazen van verzoekers.

Zo stelt verzoeker dat hij voor zes uur 's ochtends aankwam en zijn moeder de deur open deed (gehoor Commissariaat-generaal T.A.(...) p. 19). Hij verandert later zijn verklaring en stelt dat verzoekster de deur open deed, en dat zijn moeder er niet ver van stond (gehoor Commissariaat-generaal T.A.(...) p. 19). Verzoekster daarentegen stelt dat zij de deur na het ochtendgebed voor verzoeker opende, en dat verzoekers moeder nog sliep, omdat zij pas om 7u opstond (gehoor Commissariaat-generaal T. S.(...) p. 18).

Met betrekking tot hun binnenlands paspoort volharden verzoekers in hun verklaring dat ze hun paspoorten zijn vergeten bij de chauffeur die hun naar de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gebracht, omdat ze laat waren en zich moesten ontfemen over drie kinderen en hun bagage.

De commissaris-generaal verwijt verzoekers ook dat zij hun reisroute niet aannemelijk maken. Verzoekers stellen dat zij voor de eerste keer buiten de RF reisden en dat zij vooraf niet op de hoogte werden gebracht van de voorgenomen reisweg. Verder konden verzoekers de naamborden in de landen die zij passeerden niet lezen omdat zij enkel Russisch kennen.

Verder stellen verzoekers dat het de oom van verzoeker was die de reis voor hen heeft geregeld, aan verzoekers werd enkel meegedeeld stil te zitten.

Verzoekers geven de toestemming aan de Belgische asielinstanties om aan alle ambassades informatie te vragen betreffende vermeende visa die verzoekers zouden gekregen hebben.

De Raad wijst er hier nog eens op dat het niet de taak is van de commissaris-generaal om te bewijzen dat verzoekers verklaringen onjuist zijn, noch is het opvullen van hiaten in het relaas zijn taak. Uit de CEDOCA-documentatie die door de commissaris-generaal aan het administratief toegevoegd is blijkt dat toegang tot de Schengen-zone zonder de nodige documenten zeer onwaarschijnlijk is.

Vervolgens zijn verzoekers het niet eens met de commissaris-generaal waar hij stelt dat er strenge identiteitscontroles gelden bij binnenkomst van de Schengenzone en dat het bijgevolg niet aannemelijk is dat verzoekers zonder geldige internationale reisdocumenten zouden gereisd hebben. Verzoekers stellen dat deze controles zeker niet waterdicht zijn, aangezien er dagelijks honderden vluchtelingen illegaal de Schengenzone binnen geraken. Indien het onmogelijk zou zijn om illegaal de Schengenzone te betreden zouden er geen illegalen meer zijn, wat niet het geval is.

Ten slotte stellen verzoekers nog dat zij de bescherming van hun land van herkomst niet kunnen inroepen, aangezien verzoeker vreest voor represailles van de federale autoriteiten en de Tsjetsjeense strijders.

De Raad wijst er hier nog eens op dat het niet de taak is van de commissaris-generaal om te bewijzen dat verzoekers verklaringen onjuist zijn, noch is het opvullen van hiaten in het relaas zijn taak. Bijgevolg is het niet de taak van de commissaris-generaal om bij elke ambassade te gaan informeren of verzoekers daar een visa zouden hebben aangevraagd.

Verweerder stelt met betrekking tot de interne paspoorten die verzoekers bij de smokkelaars zouden gelaten hebben, dat het louter herhalen van verklaringen niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten. Het komt aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoekers slagen hier niet in. De raad schaaft zich achter dit motief.

Verweerder stelt verder: *“(...)Hetzelfde geldt waar verzoekers volharden dat ze geen instructies hebben gekregen en dat ze nooit over enig visum hebben beschikt. Verweerder volhardt dat de vaststelling dat verzoekers zo weinig weten over de reismodaliteiten en de hiervoor gebruikte reisdocumenten niet*



geloofwaardig blijkt, vermits uit de beschikbare informatie blijkt dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op een strikt individuele wijze. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Verweerder beaamt dat uitzonderingen op de strenge grenscontroles niet voor 100 % uitgesloten zijn, maar er kan in dit verband redelijkerwijze meer uitleg van de verzoekende partij verwacht worden dan louter te stellen dat zij niet persoonlijk gecontroleerd werden aan de grenzen, dat de strenge grenscontroles niet waterdicht zijn en dat dagelijks honderden vluchtelingen de Schengenzone op een illegale wijze betreden. De stelling dat de grenscontroles niet waterdicht zijn vormt trouwens geen verklaring voor het argument in de bestreden beslissingen dat, gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, het onwaarschijnlijk is dat hij zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht van het soort (valse) documenten dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Aangaande de vaststelling dat verzoekers, naast de verklaring dat ze over land vluchtte van Pjatigorsk naar België, geen verdere details kunnen geven over de landen en/of steden via dewelke ze hebben gereisd, wijst verweerder er op dat van iemand die zijn land verlaten heeft uit vrees voor vervolging en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles (RvV, nr. 48.062 van 13 september 2010). Het argument dat verzoekers enkel de Russische taal machtig zijn, vormt trouwens geen verklaring voor het gegeven dat verzoekers ook geen verdere details kunnen geven over hun reisroute vanaf Pjatigorsk tot aan de plaats waar ze de Russische Federatie zouden hebben verlaten." De Raad schaaft zich achter dit motief.

Uit de CEDOCA-informatie in het administratief dossier kan afgeleid worden dat het inderdaad uitzonderlijk is de vreemdelingen de Schengen-zone betreden zonder de geldige internationale paspoorten met in voorkomend geval geldige visa. Uit de documentatie blijkt ook dat het in de RF verplicht is om gegevens betreffende documenten voor het bevestigen van de identiteit in het buitenland die aan de houder uitgereikt werden in het intern paspoort worden weergegeven. De Raad is in het licht van deze informatie dan ook van mening dat de commissaris-generaal terecht een vermoeden heeft dat verzoekers hun interne paspoorten bewust achterhouden om de bovenstaande informatie verborgen te houden. Gelet op hetgene hierboven uiteengezet is met betrekking tot de afgelegde reisroute volhardt de Raad in deze houding.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming) evenals een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing niet voldoende argumenteert waarom verzoekers niet in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming, terwijl sinds 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming gevoerd dient te worden in het kader van een asielaanvraag. Verzoekers nemen het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet integraal op in hun verzoekschrift en benadrukken artikel 48/4 §1 b) van de vreemdelingenwet dat onder andere spreekt over onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekers verwijzen vervolgens naar het "2009 Human Rights Report: Russia" van het "U.S. Department of State" van 11 maart 2010 en het "World Report 2011, events of 2010" van "Human Rights Watch", die door verzoekers bij hun verzoekschrift zijn toegevoegd om aan te tonen dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst waarschijnlijk zullen blootgesteld worden aan mensenrechtenschendingen en in een mensenwaardige situatie terecht zullen komen.

Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Het is inderdaad zo dat bij het onderzoeken van een asielaanvraag automatisch ook het recht op subsidiaire bescherming onderzocht dient te worden. Verzoekers bewering als zou de commissaris-generaal dit hebben nagelaten kan niet gevolgd worden.

Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelt: "(...)Wat de vraag naar de toepassing van art. 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze actie dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.(...)".

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Door een loutere verwijzing naar neergelegde internationale rapporten over de mensenrechtensituatie in hun land van herkomst weerleggen verzoekers de motieven van de bestreden beslissing niet. Het is ook geen bewijs van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Het tweede middel is niet gegrond.

Ter zitting legt verzoeker een omslag en een document neer. De Raad stelt vast dat dit stuk in een andere taal dan deze van de rechtspleging is opgesteld en niet vergezeld is van een voor eensluidende verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 PR RvV beslist de Raad dit document niet in overweging te nemen.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS